

MARK HELPRIN s-a născut la New York în anul 1947. A urmat cursurile unor universități precum Princeton, Harvard și Oxford. În anul 1970 a devenit cetățean israelian și a lucrat în forțele aeriene ale Israelului. Cariera sa de scriitor, care se vede pe sine ca neapartinând niciunui curent, niciunei școli literare și niciunei tendințe, a început în anul 1975, odată cu publicarea volumului *A Dove of the East and Other Stories*. Au urmat, de-a lungul anilor, multe volume de proză, dintre care amintim: *Refiner's Fire*, *A Soldier of the Great War*, *A City in Winter*, *In Sunlight and in Shadow*.

MARK HELPRIN

POVESTE DE IARNĂ

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Acum nu mai există lacuri în nori. Orașul este cufundat adânc în noul lui vis. Poate vă întrebați ce s-a întâmplat cu Peter Lake. Trecutul i s-a redeschis pe deplin? A reușit să oprească timpul în loc? S-a alăturat femeii pe care o iubea? Ori prețul plătit pentru un oraș întru totul drept a însemnat prăbușirea lui irevocabilă?

Cel puțin până când vor exista noi lacuri în norii ce se desfac deasupra orașelor vii, deocamdată și probabil pe veci necunoscute, aceasta este o întrebare la care trebuie să răspundeți cu inima.

CUPRINS

PROLOG	7
I. ORAȘUL	9
FUGA UNUI CAL ALB	11
FERIBOTUL ARDE ÎN FRIGUL DIMINEȚII	18
PEARLY SOAMES	29
PETER LAKE ATĂRNĂ DE O STEA	51
BEVERLY	112
O ZEITĂ ÎN BAIE	128
ÎN MLAȘTINĂ	150
LAKE OF THE COHEERIES	164
SPITALUL DIN PIAȚA TIPOGRAFIEI	197
ACELDAMA	216
II. PATRU PORȚI SPRE ORAȘ	243
PATRU PORȚI SPRE ORAȘ	245
LAKE OF THE COHEERIES	247
ÎN TROIENE	294
O VIAȚĂ NOUĂ	384
HELL GATE	408
III. <i>THE SUN... ȘI THE GHOST</i>	439
NIMIC NU ESTE ÎNTÂMLĂTOR	441
PETER LAKE SE ÎNTOARCE	443

THE SUN	459
...ȘI THE GHOST	482
O CINĂ LA PETIPAS LA ÎNCEPUT DE VARĂ	491
EPOCA MAȘINILOR	503
IV. O EPOCĂ DE AUR	553
O SCURTĂ ISTORIE A NORILOR	555
PODUL BATTERY.....	557
CALUL ALB ȘI CALUL NEGRU	597
OGARUL AFGAN	635
ABYSMILLARD REDUX	647
EX MACHINA	663
PENTRU SOLDAȚII ȘI MARINARII DIN CHELSEA	700
ORAȘUL ÎN FLĂCĂRI	726
O EPOCĂ DE AUR	759
EPILOG	812

PROLOG

Un mare oraș nu este decât un portret al lui însuși, și totuși, dacă ne gândim mai profund, arsenalul său de decoruri și imagini constituie o parte a unui plan mai tulburător. Ca o carte în care se poate citi acest plan, New York-ul este inegalabil. Iar asta pentru că întreaga lume și-a turnat inima în orașul de lângă Palisades și l-a făcut mult mai bun decât merita.

Însă orașul este acum ascuns, cum se întâmplă adesea, de masa albă în care e învăluit – care se năpustește peste noi cu o iuțelă amețitoare, plesnind ca vântul prin ceață, rece la atingere, strălucind umed și desfășurându-se, rostogolindu-se ca aburul scos de un motor sau ca firul de bumbac ce se deșiră dintr-un balot de pânză. Deși plasa de un alb orbitor, alcătuită din sunete neîncetate, curge nemilos pe lângă noi, draperia se sfâșie... și dezvăluie, în mijlocul norilor, un lac de aer neclintit și limpede precum luciul unei oglinzi, care este ochiul rotund al unui uragan alb.

Pe fundul acestui lac se află orașul. De la înălțimea de unde îl contemplăm, pare mic și îndepărtat, însă agitația din interiorul lui este evidentă, căci și atunci când nu arată mai mare decât o găză, orașul este totuși viu. Acum ne prăbușim,

iar coborârea noastră ușoară și neobservată ne va purta spre o viață ce înflorește în liniștea altui timp. O vreme alunecăm într-o tăcere deplină, prinși într-o ramă care ne apără de îngheț, în față ni se desfășoară un tablou de iarnă. În culori tari, care ne cheamă...

I.

ORAȘUL

FUGA UNUI CAL ALB

A fost odată un cal alb, într-o dimineață tăcută de iarnă, pe când zăpada acoperea străzile cu delicatețe, într-un strat subțire, iar cerul era încă luminat de stele, mai puțin spre răsărit, unde zorile se trezeau într-o inundație de lumină albastruie. Aerul era încremenit, dar curând avea să se clintească odată cu înălțarea soarelui, în timp ce vânturile dinspre Canada aveau să bată puternic de-a lungul fluviului Hudson.

Calul scăpase din micul grajd întocmit din scânduri subțiri de stăpânul lui din Brooklyn. Înainte să se crape de ziuă a mers la trap pe drumul de căruțe de peste Podul Williamsburg, în vreme ce paznicul care încasa taxa de trecere dormea lângă sobița lui și stelele încă străluceau deasupra orașului. Zăpada proaspăt așternută pe pod îi amuțea zgomotul copitelor, iar el întorcea capul când și când, să vadă dacă nu cumva era urmărit. Era înfierbântat de la atâta efort și respira regulat, după ce gonise șapte sau opt kilometri prin centrul Brooklynului, pe lângă biserici mute și magazine cu sturile trase. Departe, spre sud, în apele întunecate ale strâmtoării Narrows¹, o lumină sclipitoare indica feribotul care

¹ Narrows – strâmtoarea care separă Insula Staten de Brooklyn și reprezintă canalul prin care fluviul Hudson se varsă în Atlantic (n. tr.).

se îndrepta spre Manhattan, unde doar oamenii pieței erau treji, așteptând ca ambarcațiunile de pescuit să alunece prin Poarta Iadului și prin noapte.

Calul era nebun, dar tot mai avea atâta minte încât să se îngrijoreze pentru ce făcuse. Știa că foarte curând stăpânul și stăpâna lui se vor trezi și vor aprinde focul. Din cale-afară de umilită, pisica avea să fie alungată pe ușa bucătăriei, pentru a ateriza cu spatele pe o movilă de rumeguș acoperită de zăpadă. Mirosurile de coacăze și de aluat fierbinte aveau să se amestece cu acela de lemn de pin ars, iar nu mult după aceea, stăpânul lui avea să traverseze curtea până la grajd pentru a-i da de mâncare și a-l lega la căruța cu care distribuia lapte. Însă el nu avea să fie acolo.

Era o glumă bună, o sfidare care-i făcea inima să bată îngrozită, fiindcă era sigur că stăpânul lui îl va ajunge curând din urmă. Cu toate că știa prea bine că o să se aleagă cu o bătaie strașnică, simțea că stăpânul lui va fi amuzat și înduioșat de revolta lui – dacă era făcută cu cap și curaj. O revoltă fără obiect, brutală (cum ar fi doborârea ușii grajdului), i-ar aduce pedeapsa cu biciul. Dar stăpânul nu folosea nici atunci biciul, căci îi plăceau animalele istețe, cunoștea și se arăta recunoscător față de inteligența misterioasă a acestui cal alb, o inteligență pe care nici măcar el nu o putea ignora decât cu prețul primejdiei și al tristeții. Pe de altă parte, își iubea calul și nu îl deranja câtuși de puțin să îl urmărească prin Manhattan (unde calul mergea mereu), pentru că așa avea prilejul să-și întâlnească prietenii și să intre prin tot felul de baruri unde, la o bere sau două, putea întreba dacă văzuse cineva uriașul și frumosul lui armăsar alb umblând fără rost, gol, fără zăbală, ham sau pătură pe el.

Calul nu putea trăi fără Manhattan. Îl atrăgea ca un magnet, ca un vid, ca ovăzul, sau ca o iapă, ori ca un drum deschis, nesfârșit și mărginit de copaci. A ajuns la capătul podului și s-a oprit brusc. În fața lui se aflau o mie de străzi, pe care, în afara sunetului scos de vântul perfect, domnea liniștea. Cotropite de zăpadă, albe și

pustii, formau un labirint, spre încântarea lui, în timp ce vântul proaspăt stârnit șuiera peste troienele și vâlurile încă neatinse. A trecut pe lângă teatre goale, birouri comerciale și cheiuri podite cu lemn, unde vergile tivite de zăpadă arătau ca niște crânguri negre și lungi de pini. A trecut pe lângă fabrici cufundate în beznă, parcuri pustii și șiruri de căsuțe din care lemnul abia aprins în sobe umplea aerul cu o dulce ogoire. A trecut prin dreptul unor pivnițe înspăimântătoare, pline de culegători de zdrențe și bărbați fără mâini și picioare. Ușa unui bar din piață s-a deschis brusc și cineva a aruncat o oală de apă clocotită care s-a revărsat pe toată strada cu un nor de aburi. A trecut (cabrându-se) pe lângă oameni morți întinși în coșciugele rotunde și zdrențuite ale propriilor corpuri înghețate. Dinspre piețe au început să se împrăstie sănii și căruțe acoperite, înviorate de forța cailor de povară îndesați, gonind pe străzile principale, făcând clopoțeli să răsună. Însă el s-a ținut de parte de piețe, pentru că acolo chiar și în zori era ora prânzului, și a urmat afluenții tăcuți ai străzilor principale, trecând pe lângă eșafodajul din oțel al unor clădiri la care operațiunile de construcție se opriseră pentru moment. Și a pierdut de multe ori din vedere noile poduri care împreunaseră Brooklynul frumos și feminin cu unchiul său bogat, Manhattanul. Mâna orașului se întinsese spre zona rurală, ceea ce însemna sfârșitul trecutului, pentru că uneau nu doar distanțele și apele adânci, ci și visele și timpul.

Coadă calului alb se legăna încoace și încolo cât timp a mers la trap vioi pe străzi largi și bulevarde pustii. Se mișca precum un balerin, lucru deloc surprinzător: calul este un animal frumos, dar probabil cel mai remarcabil amănunt este că el se mișcă de parcă tot timpul ar asculta muzică. Cu o siguranță care l-a uimit și pe el, calul alb a mers spre sud, către Battery, care se vedea în josul unei străzi lungi și înguste ca un câmp albit, traversat de umbrele lungi ale copacilor înalți. Lângă Battery, portul a căpătat culoare în noua lumină, legănându-se în straturi de verde, argintiu și albastru. Dincolo de acest curcubeu polar, la orizont, exista o masă de

alb – pojghița în care fusese înfășurat întregul oraș – care, odată cu răsăritul soarelui, începea să devină aurie. Auriul palid s-a agitat în valuri tot mai mari de căldură și refracții, până când a început să pară că ar fi acolo o mie de orașe sau marginea raiului. Calul s-a oprit ca să privească, iar ochii i s-au umplut de lumină aurie. Cum stătea să contemple distanța imposibilă și ispititoare, pe nări îi ieșeau aburi. A rămas neclintit în stradă, ca o statuie, iar lumina aurie căpăta tărie și clocotea în fața lui într-un strat de albastru. Părea a fi un loc perfect, așa că s-a hotărât să meargă într-acolo.

A pornit înainte, dar a descoperit curând că strada era blocată de o poartă masivă, din fier, care închidea Battery. A făcut drumul înapoi și a ales altă cale, descoperind însă o poartă asemănătoare. Încercând pe mai multe străzi, a ajuns la numeroase porți masive, nici una dintre ele deschisă. Cât a fost prins în acel labirint, auriul a crescut în intensitate și a părut să acopere jumătate din lume. Câmpul alb și pustiu era sigur o cale către cealaltă lume, perfectă, și, cu toate că nu știa cum o să traverseze apa, calul dorea să ajungă în Battery de parcă ar fi fost născut pentru asta. A galopat disperat pe drumurile din apropiere, pe alei, peste imașuri acoperite de zăpadă, tot timpul cu un ochi la auriul ce se adâncea.

La capătul a ceea ce părea a fi ultima stradă care dădea spre spațiul liber, a găsit o altă poartă, încuiată cu un simplu ivăr. Respira cu greu, iar aburul condensat se ridica în jurul feței lui în timp ce se uita printre gratii. Asta era: nu va pași niciodată în Battery, pentru a se azvârli peste panglicile verzi ale apei, către norii aurii. Tocmai se pregătea să o ia înapoi, să regăsească podul și să revină în Brooklyn când, în tăcerea care făcea ca propria lui răsuflare să semene cu zgomotul unui talaz ce se sparge în depărtare, a auzit pași.

În primele clipe, vag, dar apoi au început să duduie din ce în ce mai tare și a simțit solul trepidând ușor, ca și cum în apropiere ar fi fost încă un cal. Dar nu era un cal, ci niște bărbați care i-au răsărit în față din pământ, din iarbă verde. Printre zăbrelele

din fier ale porții negre, i-a văzut traversând Battery în goană. Mergeau cu pași lungi și înalți, pentru că vântul făcuse troiene ce le ajungeau până aproape de genunchi. Deși alergau cât îi țineau picioarele, mișcările parcă le erau încetinite. Le-a luat mult ca să ajungă în mijlocul câmpului, iar când se aflau deja acolo, calul a văzut că în frunte era un bărbat și că ceilalți, vreo doisprezece, îl urmăreau. Bărbatul fugărit respira greoi și din când în când țâșnea înainte cu viteză. Alteori cădea și se ridica imediat, reluându-și goana. Și ceilalți cădeau câteodată, dar se ridicau mai încet. Curând s-au răsfirat într-o linie dezlănătă. S-au apucat să dea din mâini și să strige. Pe de altă parte, urmăritul a rămas tăcut, părând aproape rigid, mai puțin atunci când sărea peste troiene sau garduri joase și își desfăcea brațele ca niște aripi.

Pe măsură ce bărbatul se apropia, calul a început să-l placă. Omul se mișca bine. Nu chiar ca un cal, ca un balerin sau ca o persoană care aude tot timpul muzică, dar, oricum, cu spirit. Datorită felului în care se mișca, ceea ce se întâmpla părea mai mult decât o simplă urmărire prin zăpadă. Totuși, ceilalți se apropiau de bărbat. Era greu de înțeles cum, pentru că purtau paltoane și me-loane grele, pe când el nu avea pălărie, ci doar un fular și o jachetă de iarnă. Purta ghete de iarnă, iar ei, pantofi de stradă care, neîndoelnic, se umpluseră de zăpadă amortindu-le picioarele. Însă ei erau la fel de iuți sau chiar mai iuți decât el, se pricepeau la asta și păreau foarte experimentați.

Unul dintre ei s-a oprit, și-a înfipt picioarele în zăpadă, a ridicat pistolul cu ambele mâini și a tras spre bărbatul care fugea. Pocnetul pistolului a răsunat cu ecou între clădirile cu fațadele spre parc, făcând porumbeii de pe trotuarele înghețate să țâșnească într-o explozie spre cer. Bărbatul hăituit a privit un moment în urmă, apoi și-a schimbat brusc direcția, îndreptându-se spre străzi, unde calul stătea ca hipnotizat. Și ceilalți și-au schimbat direcția și s-au apropiat de el chiar mai mult, pentru că ei alergau pe ipotenuza unui

triunghi, în vreme ce el fugea pe catetă. Erau la cel mult șaizeci de metri de el, când altul s-a oprit pentru a trage cu pistolul. Sunetul a răsunat atât de aproape, încât calul s-a trezit și a făcut un salt înapoi.

Bărbatul care încerca să scape s-a apropiat de poartă. Calul s-a retras înapoia unei magazii din scândură. Nu voia să aibă de-a face cu povestea asta. Dar, curios din fire, nu a fost în stare să rămână ascuns multă vreme, așa că a scos capul de după colțul magaziei ca să vadă ce se va întâmpla. Fugarul a deschis poarta cu un upercut, a trecut de cealaltă parte a ei și a închis-o cu un zângănit. După aceea a scos de la centură un jungher greu din oțel și pe nerăsuflăte a lovit zăvorul până când a rămas într-o poziție de neclintit. Apoi, un chip în agonie, s-a răsucit și a pornit pe stradă.

Următorii lui erau deja la gard, când el a alunecat pe o pojghiță de gheață. A căzut rău și s-a lovit cu capul de pământ, rostogolindu-se până când a ajuns să se oprească de la sine. Inima calului a început să bubuie când i-a văzut pe cei doisprezece bărbați aruncându-se asupra gardului ca o trupă de soldați. Aveau fețe de criminali, ciudate și boțite, frunți ca niște faleze, bărbii mici, nasuri și urechi care păreau cusute la capete, iar părul le cobora bizar de jos (nici un ghețar nu se aventurase vreodată atât de departe spre sud). Cruzimea tășnea din ei ca scânteile care sar peste o bortă. Unul dintre ei a ridicat pistolul, dar altul – șeful lor, după toate probabilitățile – a spus: „Nu? Nu așa. Acum l-am prins. O s-o facem încetișor, cu un cuțit.” Apoi au început să escaladeze gardul.

Dacă nu ar fi fost calul care se uita la el dinapoia magaziei, bărbatul căzut ar fi rămas la pământ. Îl chema Peter Lake și și-a spus cu glas tare: „Ești într-o formă jalnică dacă și un cal se uită cu milă la tine, ticălos prost ce ești!” Și asta l-a făcut să se miște. S-a ridicat în picioare și i-a vorbit animalului. Cei doisprezece bărbați, care nu vedeau calul din spatele magaziei, au crezut că Peter Lake înnebunise ori le juca vreun renghi.

– Calule! a strigat el.

Calul și-a retras capul.

– Căluțule! a strigat Peter Lake. Te rog!

Apoi și-a desfăcut brațele. Ceilalți au început să aterizeze de partea apropiată a gardului. Nu se grăbeau, pentru că erau la câțiva pași de Peter Lake, strada era pustie, el nu se mișca și erau convinși că îl prinseseră.

Lui Peter Lake îi bătea inima atât de tare, încât l-a făcut să tresară. Se simțea ridicol și lipsit de control, ca un motor care se face fărâme.

– Iisuse! a spus el, vibrând ca o jucărie mecanică. Iisuse, Sfântă Maria și Iosif, trimiteți-mi un rulou compresor!

Totul depindea de cal.

Acesta a tășnit peste porțiunea de gheață spre Peter Lake, apoi și-a aplecat gâtul alb și lat. Omul și-a revenit din stupoare și, aruncându-și brațele în jurul aceluia cap ca de lebădă, a sărit pe spinarea calului. S-a îndreptat de spate chiar când pistoalele au scos din nou pocnete în aerul rece. După ce i-a devenit complice printr-o singură mișcare grațioasă, calul s-a răsucit și a rupt-o la fugă, ridicându-se puțin pe picioarele din spate ca să-și ia avânt și să tășnească înainte. În acel moment, Peter Lake a ajuns față în față cu următorii lui stupefiați și le-a răs în nas. Întreaga lui ființă era un răs perfect și eteric. A simțit calul aplecându-se în față, după care au pornit împreună în goană pe stradă, lăsându-i pe Pearly Soames și pe câțiva dintre membrii bandei Codițe lipiți de barele de fier, trăgând cu pistoalele și blestemând – toți doisprezece, mai puțin Pearly, care și-a mușcat buza de jos, a strâns din pleoape și a început să se gândească la alte modalități de a-și prinde prada. Zgomotul pistoalelor era asurzitor.

Nemaiputând fi atins de vreun glonț, Peter Lake gonea în galop. Afundându-se în zăpada moale, trecând prin dreptul magazinelor cu obloanele trase, într-un nor de iuțeală, s-a îndreptat spre nord prin orașul care se deștepta.

FERIBOTUL ARDE ÎN FRIGUL DIMINEȚII

Era ușor să-i lase în urmă pe cei din banda Codițe, căci niciunul dintre ei (nici măcar Pearly, crescut și el, ca și ceilalți, în cartierul Five Points) nu știa să călărească. Ei erau maeștri ai cheiurilor și se pricepeau foarte bine să manevreze o ambarcațiune mică, dar pe pământ știau doar să meargă, să împingă un cărucior și, de asemenea, să sară peste porțile metroului sau ale trenului suspendat. Îl vâneau pe Peter Lake de trei ani. Îl urmăreau de la un anotimp la altul, împingându-l în ceea ce el numea „tunelul” – o stare de luptă continuă din care se aștepta să iasă, dar nu reușea.

Cu excepția momentelor în care își găsea adăpost la culegătorii de scoici din Mlaștina Bayonne, Peter Lake trebuia să stea în Manhattan, unde nu trecea multă vreme și Codițele îi luau urma și începeau hăituiala. Trebuia să stea în Manhattan, fiindcă era spărgător, iar pentru un spărgător să lucreze în altă parte ar fi o recunoaștere a mediocrității. În acei trei ani frenetici se gândise deseori să se mute la Boston, dar ajunsese mereu la concluzia că în acel oraș nu exista nimic interesant de furat, era prea sistematizat pentru spărgători, prea mic și probabil că i-ar fi călcat pe coadă pe cei din Simian Cantarellos (banda cea mai

puternică, deși asta nu însemna mare lucru) în același fel în care le deranjase pe Codițe, deși, fără îndoială, din cu totul alte motive. Din câte auzise, la Boston era beznă când se înnopta și abia te puteai mișca fără să dai peste oamenii în uniformă. Așa că rămăsese în Manhattan, sperând că membrii bandei Codițe se vor sătura să-l tot urmărească. Însă ei nu renunțau, iar viața lui în anii aceia (în afară de perioadele pașnice petrecute în mlaștină) fusese una de urmăriri permanente și foarte strânse.

Era obișnuit să fie trezit adesea înainte de ivirea zorilor de bubuitul ca de tunet al ghetelor Codițelor, care semănau cu o turmă ce fuge panicată, suind treptele nesigure ale vreunui adăpost temporar pe care reușise să și-l găsească. Apariția bruscă a Codițelor îl privase de plăcerile oferite de sute de mese, de zeci de femei și de nenumărate case bogate și nepăzite. Câteodată se materializau în jurul lui prin mijloace pe care nu le putea înțelege, apărând la un metru și ceva de el. Lucrurile erau prea strânse, câmpul de manevră devenea prea strâmt, iar mizele erau prea mari.

Însă acum, cu un cal, lucrurile se vor schimba. De ce nu se gândise până atunci să-și ia un cal? Își putea extinde marja de siguranță în mod nemăsurat și îl va lăsa pe Pearly în urmă, nu cu metri, ci kilometri, de fiecare dată când va încerca să îl prindă. Vara, calul l-ar putea trece fluvii, iar iarna, îl va duce peste gheață. Se putea refugia nu doar în Brooklyn (cu riscul, desigur, de a se rătăci în infinitatea de drumuri derutante), ci și în locuri virane, în Munții Watchung, pe plajele nesfârșite de la Montauk și în Podișurile Hudson – toate fiind locuri unde cu greu se ajunge cu metroul, deci descurajante pentru Codițele învățate cu orașul și care, deși obișnuite cu fărâdelegile și crimele, noaptea se temeau de fulgere, tunete, animale sălbatice, de păduri și de orăcăitul broaștelor de copac.

Peter Lake a dat piteni calului. Dar acesta nu avea nevoie de încurajare, pentru că era speriat, îi plăcea să alerge, iar soarele era destul de sus pe cer ca să stea pe acoperișurile clădirilor ca

un foc mare care încălzea totul și-i încorda mușchii și așa încordați. Iubea goana. Era ca un glonț mare și alb, își ținea gâtul întins în față, coada coborâtă, iar urechile stăteau aplecate pe spate în bătaia vântului în timp ce înainta în salturi. Alerga așa de repede, că lui Peter Lake îi aducea aminte de un cangur, iar din când în când părea c-o să-și ia zborul.

Nu avea rost să meargă în Five Points. Deși avea mulți prieteni acolo și se putea ascunde într-una din miile de încăperi subterane în care se dansa și se practica jocuri de noroc, sosirea lui Peter Lake pe un cal alb și enorm i-ar fi băgat în priză pe toți spionii. Și, oricum, Five Points era destul de aproape. Iar el avea cal. Așa că o să facă un tur și o să meargă mai departe.

Au gonit pe strada Bowery și au ajuns curând în Washington Square, unde calul a zburat prin arcadă ca un animal de circ strecurându-se printr-un cerc. La ora aia pe străzi erau o mulțime de pietoni, care s-au încruntat văzând cum un cal și un călăreț goneau pe-acolo. Un polițist aflat într-o gheretă din Madison Square i-a văzut venind pe Fifth Avenue. Simțind că nu se vor opri, a început să dirijeze traficul, pentru că i se mai întâmplase să vadă oribila urmare a ciocnirii dintre un cal în viteză și un automobil și nu voia să mai asiste la o asemenea scenă. Tocmai reușise să oprească un șir de automobile, camioane electrice și căruțe trase de cai, care șerpuiau prin dreptul minaretului său scund, când s-a întors și i-a văzut pe Peter Lake și calul său apropiindu-se cu mare repeziciune. Calul arăta ca un monument de război care prinsese viață și țâșnise spre el asemenea unui proiectil. A suflat în fluier. A fluturat palmele înmănușate. Așa ceva era fără precedent. Cei doi se repezeau spre minaret și trebuie că aveau cel puțin cincizeci de kilometri pe oră. Bonele și-au făcut cruce și au strâns copiii mai aproape de ele. Vizitii s-au ridicat în picioare în căruțele lor. Bătrânele și-au ferit privirea. Iar polițistul a rămas ca înghețat în ghereta lui aurie.

Peter Lake a dat iar pintoni calului și a întins brațul drept ca o lance, îndreptând-o spre polițistul încremenit. Au trecut pe lângă el ca un fulger alb și Peter i-a ridicat cascheta de pe cap, spunând: „Dă-mi voie să-ți iau chipiul.“ Polițistul infuriat s-a răsucit, și-a scos carnetul și a notat nervos o descriere a crupelor calului.

Peter Lake a țâșnit în stânga, spre Tenderloin, unde străzile erau atât de aglomerate, încât s-a trezit ținut locului, blocat de o cisternă cu apă și câteva căruțe oprite. Căruțașii răcneau, caii nechezau ca să-și arate nerăbdarea, iar niște golani ai străzii au profitat de ocazie pentru a declanșa un atac cu bulgări de zăpadă și gheață. Ferindu-se de proiectile, s-a uitat în urmă și a văzut vreo douăsprezece puncte albastre alergând pe strada dinspre est. Erau departe, dar se apropiau, alunecau, patinau... Erau polițiști. Neavând nici șă, nici scări, a rămas pe spinarea calului să vadă ce e dincolo de cisterna cu apă și căruțe. Strada era complet blocată și ar fi fost nevoie de jumătate de oră să se reia circulația. A descălecat și a întors animalul ca să treacă în șarjă prin falanga de polițiști care se apropiau și să-i împrăstie. Însă calul nu avea curaj și nu voia să urmeze îndemnul lui Peter Lake. S-a cutremurat și a scuturat din cap, în timp ce călărețul încerca să îl îmboldească în acea direcție. Calul nu putea merge nici înainte, nici înapoi, astfel că s-a trezit deplasându-se în lateral, spre un fronton iluminat care, deși era dimineată, etala cuvintele: „Saul Turcul prezintă: Caradelba, țiganca spanioloaică“.

Pe jumătate plină pentru spectacolul de dimineată, sala era cufundată în întuneric și deborda de nuanțe orbitoare de albastru și verde, cu excepția centrului scenei, unde, pe jumătate despuată, Caradelba dansa într-o furtună de mătase albă și crem. Peter Lake și calul au rămas la început în capătul intervalului din mijloc, urmărind-o pe Caradelba și sperând că intrarea lor trecuse neobservată. Însă, când polițiștii au pătruns în viteză prin foaier, i-a dat iar pintoni calului, care a pornit în galop pe interval, spre fosă.